

תת"ע 7606/01/21 - גמאל סנדח נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7606-01-21 מדינת ישראל נ' סנדח
תיק חיצוני: 95500583604

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	גמאל סנדח
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 16.2.21.

המבקש קיבל דו"ח המייחס לו עבירה של עקיפת רכב תוך חציית קו הפרדה רצוף. העבירה תועדה בסרטון שצולם על ידי "שומר דרך".

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 30 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש הוא לא קיבל לידיו כל הזמנה לדיון. לטענתו אישור המסירה אינו עומד בדרישות החוק כיון שאינו כולל את תאריך המשפט, תאריך העבירה, שם מלא של הדור, מועד מדויק של הביקור אינדיקציה להשארת הודעה על הביקור וחומת.

המבקש כפר בעבירה וטען כי ייגרם לו עיוות דין הן במישור ההרשעתי, הן נוכח רישום נקודות במשרד הרישוי והן במישור הכלכלי.

לטענת המשיבה ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת הרשומה של המבקש במשרד הפנים באותה העת, אולם חזרה בציון ההערה "לא נדרש". ועל כן מדובר במסירה כדין. כמו כן לטענתה העונש שנגזר על המבקש בסיר ומידתי ועל כן לא יגרם לו עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18 **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (להלן: "**עניין סויטי**") נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט וצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים וחזרה בציון הסיבה "לא נדרש". ההזמנה כוללת תאריך ביקור, שם הדור, פרטי אי המסירה ואף חותמת. דהיינו, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** ((25.3.2018)).

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** ((24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** ((14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** ((23.2.2004)).

כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית, לא מפרטת טענות ועובדות כלשהן ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה. רישום נקודות במשרד הרישוי אינו מהווה רכיב עונשי ועל כן כשלעצמו אינו מהווה עיוות דין המצדיק ביטול פסק הדין.

המבקש נוהג משנת 1981 ולחובתו 41 הרשעות קודמות. בנסיבות אלה אני סבורה כי העונש שהוטל עליו הינו סביר ומידתי. טענות המבקש בדבר הנזקים שיגרמו לו נטענו אף הם בעלמא ללא תימוכין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח סיוון תשפ"א, 29 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

